

Mál nr. 429/2019

**M og
V v/ slysa- og sjúkratryggingar.**

Ágreiningur um bótaskyldu tímabundinnar óvinnufærni af völdum slyss.**Gögn.**

Málskot, móttækið 19. desember 2019, ásamt fylgigögnum.
Tölvubréf umboðsaðila V, dags. 29. janúar 2020.

Málsatvik.

M hafði í gildi slysa- og sjúkratryggingu sem nefnist „Starfsvernd“ hjá breska váttryggjandanum V vegna váttryggingartímabilsins 1. febrúar 2017 til 31. janúar 2018. Með tjónstilkynningu, dags. 13. desember 2018, gerði M kröfu um bætur úr váttryggingunni vegna algjörar óvinnufærni á tveimur tímabilum frá 14. desember 2018 til 1. desember 2019 í kjölfar aðgerða sem hann gekkst undir vegna viðbeinsbrots sem rakið er til slyss sem hann varð fyrir við fall af hestbaki 4. maí 2017.

Í málskoti kemur fram af hálfu M að hann hafi haft váttryggingu í gildi frá árinu 2002 og eftir fall af hestbaki 4. maí 2017 hafi hann leitað til læknis daginn eftir sem hafi greint hann með viðbeinsbrot, án frekari meðferðar. M hafi stundað sína vinnu langt fram á árið 2018 þegar hann leitaði til sérfræðings í bæklunarlækningum og þá hafi komið í ljós að taugar og sínar hafi verið slitnar og úr skorðum sem hafi síðan leitt til tveggja aðgerða, 14. desember 2018 og 27. ágúst 2019 og óvinnufærni vegna þeirra. M telur að ástand hans hafi verið vangreint þegar hann leitaði fyrst til læknis í maí 2017 og honum hafi ekki verið alvarleiki málsins ljós fyrr en hann leitaði til sérfræðings í bæklunarlækningum í desember 2018 og þá hafi hann strax tilkynnt um tjón sitt til V og ítrekar að hann hafi aldrei verið frá vinnu fyrr en á þeim tímapunkti og hafi því ekki vitað um afleiðingar fallsins fyrr en þá.

Með bréfi, dags. 1. júlí 2019, var bótaskyldu hafnað úr váttryggingunni af hálfu V. Er í því efni vísað til ákvæðis í skilmálum váttryggingarinnar á skilyrðum bótagreiðslu vegna líkamstjóns („bodily injury“), í kjölfar slyss („accident“) en samkvæmt því þarf líkamstjón vegna slyss að leiða til óvinnufærni innan 12 mánaða frá slysdegi. Í bréfinu kemur fram tilvísun V til 3. mgr. 28. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 (vsl.) um að M hafi ekki án ástæðulauss dráttar tilkynnt um slys sitt til V eins og honum hefði verið skylt að gera skv. fyrirmælum ákvæðisins. V vísaði einnig til umrædds ákvæðis váttryggingarskilmála um að þar sem slys M 4. maí 2017 hefði ekki leitt til óvinnufærni fyrr en 14. desember 2018 væri skilyrði um óvinnufærni innan tólf mánaða ekki uppfyllt. Umrædd afstaða var ítrekuð með tölvubréfi umboðsaðila V, dags. 29. janúar sl.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvort líkamstjón M hafi verið tilkynnt til V með fullnægjandi hætti og hvort skilyrði váttryggingarskilmála séu uppfyllt til greiðslu bóta vegna óvinnufærni í kjölfar slyss. Enginn ágreiningur er um að M hafi fallið af hestbaki 4. maí 2017 og eftir það hafi hann verið greindur með viðbeinsbrot sem leiddi síðan til aðgerða og óvinnufærni frá 14. desember 2018 fram á árið 2019.

Í bréfi umboðsaðila V er ranglega vísað til 3. mgr. 28. gr. vsl. varðandi skyldur váttryggðs til að tilkynna tjón án ástæðulauss dráttar, en það ákvæði varðar skaðatryggingar. Váttrygging M hjá V er persónutrygging, en um slíkar váttryggingar gildir samhljóða ákvæði laganna í 1. mgr. 92. gr. Í 2. mgr. 92. gr. vsl. er gerð grein fyrir við hvaða aðstæður váttryggingafélag getur fellt niður ábyrgð gagnvart váttryggðum ef hann tilkynnir ekki um tjón til félagsins án ástæðulauss dráttar. Eins og fram kemur í ákvæðinu getur váttryggingafélag ekki lækkað eða fellt niður ábyrgð sína nema það hafi ekki getað rannsakað tildrög váttryggingaathurðar eða gert ráðstafanir til að takmarka umfang ábyrgðar þess sökum þess að váttryggður af stórkostlegu gáleysi eða ásetningi vanrækti skyldur sínar skv. 1. mgr. 92. gr. Slíkar aðstæður eru ekki uppi í þessu máli og verður því ekki fallist á að V geti fellt niður ábyrgð sína vegna vanrækslu á tilkynningarskyldu. M telst einnig hafa tilkynnt tjón sitt innan árs frá því hann vissi um atvik sem krafa hans er reist á, sbr. 1. mgr. 124. gr. vsl.

Það sem stendur þá eftir er hvort V geti með vísan til ákvæða vátryggingarskilmála takmarkað rétt M til bóta vegna óvinnufærni hans frá 14. desember 2018. Verður í því samhengi að líta til þess að ekki er ágreiningur um að M hafi orðið fyrir slysi hinn 4. maí 2017 og hafi það slys leitt til einkenna sem hann leitaði læknishjálpar vegna daginn eftir. Ekki er heldur um það deilt að einkennum vegna þess slyss leiddu ekki til óvinnufærni M fyrr en 14. desember 2018 eða um 18 mánuðum eftir slys hans. Þó ákvæði vátryggingarskilmála V um að óvinnufærni eða örorka þurfi að koma til innan 12 mánaða frá slysdegi sé um margt veruleg takmörkun á gildissviði vátryggingarinnar verður ekki litið framhjá því að skýrlega er kveðið á um það í vátryggingarskilmálum og slysdagur skilgreindur sérstaklega sem upphaf þess 12 mánaða tímabils sem kveðið er á um. Verður því ekki unnt á fallast á að hægt sé að reikna upphaf þess tímabils við tímabil óvinnufærni, eins og M vísar til í málskoti sínu. Fellur tjón hans vegna óvinnufærni frá 14. desember 2018 því ekki undir gildissvið vátryggingar hans hjá V, þar sem afleiðingar slyssins sem leiða annars til bótagreiðslna komu ekki fram innan þeirra 12 mánaða frá slysdegi, sem áskilið er í vátryggingarskilmálum til greiðslu bóta. M á því ekki rétt á bótum hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum fyrir tímabundna óvinnufærni úr slysa- og sjúkratryggingu, „Starfsvernd“, hjá V.

Reykjavík, 18. febrúar 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.